

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

mellem de større rederier og Handelsflådens Velfærdsråd.

De med en sådan videoordning forbundne udgifter forventes at ville udgøre ca. 6 mill. kr. til nødvendige investeringer, 3 mill. kr. i årlige driftsudgifter og 2,5-3 mill. kr. til dækning af udgifterne ved Danmarks radios redaktion af nyhedsstof.

Det må imidlertid bemærkes, at der her er tale om rent skønsmæssige udgifter, beregnet på baggrund af en videogramtjeneste, der omfatter 200 skibe, der hver modtager 6 videogrammer af 1 times varighed hver 14. dag.

Endelig må der træffes aftale om vederlagsspørgsmålet med ophavsmændene til det pågældende programstof.

En forbedring af den samlede programformidling til de søførende — og for kortbølgetjenestens vedkommende også til udlandsdanske — efter de angivne retningslinier vil således koste ret betydelige beløb både til etablering og til drift. De søførende har ventet længe og er med rette utålmodige.

Jeg har vanskeligt ved at se, hvorledes det vil kunne forsvares at investere i en principiel udvidelse af det samlede programtilbud for hele befolkningen, så længe et så betydeligt mindretal ikke er sikret blot en delvis adgang til de eksisterende programmer.

Statsfinansiering af Danmarks radios alm. virksomhed.

Jeg har her nævnt nogle områder, hvor radio- og fjernsynsvirksomhed finansieres over statens almindelige budget, medens den gældende lov i øvrigt har bibeholdt licensfinansiering.

Det følger af mit syn på radio og fjernsyn som en del af det kulturpolitiske bestemte tilbud, at det bør finansieres af borgerne efter deres betalingsevne og ikke efter deres behov. Dette bliver så meget mere påkrævet den dag, et tv 2 skal gennemføres. Ligesom jeg tidligere har nævnt, at et nyt program geografisk skal stå til rådighed for alle, må der heller ikke være økonomiske hindringer for, at det kan udnyttes af alle. Med den betragtelige licensforhøjelse, der ville blive nødvendig i så fald, kan man kun sikre dette ved en overgang til statsfinansiering.

Statsfinansiering betyder ikke statsstyre,

og ved en overgang til statsfinansiering må vi i særlig grad sikre os, at Danmarks radio kan bevare sin stilling som selvstændig og uafhængig institution. Uden at jeg her skal gå i enkeltheder, kan jeg udtale, at jeg er overbevist om, at vi, den dag der i folkettingen er et tilstrækkelig bredt flertal bag en overgang til statsfinansiering, kan finde en model for dette. Men jeg erkender, at den statsfinansielle situation ikke synes at muliggøre en sådan omlægning i de første år.

Styreform.

Radorrådet.

I min tilsvarende redegørelse til folkettingen den 19. oktober 1972 søgte jeg at veje kritikken af radiatorådets sammensætning, som — også dengang — jævnlig blev fremført. Jeg erklærede, at der efter min opfattelse ikke var fremført særlig tungtvejende argumenter for forslagene om radikalt at ændre sammensætningen, og at der ikke var givet nogen overbevisende dokumentation for, at den gældende ordning ikke var hensigtsmæssig.

Jeg erklærede mig derfor på forhånd mest stemt for at bevare den gældende sammensætning af radiatorådet, udvidet med medarbejderrepræsentanter. Folketinget delte dette synspunkt.

Det er interessant at genlæse 1972-debatte i lys af dagens situation. Dengang, som nu, er det centrale i sagen, at den selvstændighed og uafhængighed, som Danmarks radio bør have, forudsætter en styrelse, som folkettingen kan have tillid til. Om dette fortsat, som jeg mente i 1972, er det stærkeste argument for folketingsmedlemmernes tilstedeværelse i rådet, er jeg i dag nok mindre sikker på. Det kræver en politisk modenhed og selvdisciplin, som nu engang ikke er givet. Er det sikkert, at folkettingen kan have tillid til en styrelse, hvori tinget er repræsenteret ved egne medlemmer? Og er det i dag sikkert, at tinget kan have tillid til en sådan styrelse? Jeg sætter med disse bemærkninger ikke spørgsmålstegn ved folketingets legitime interesse i, ja pligt til, på befolkningens vegne at føre tilsyn med den løbende overholdelse af de principielle retningslinier for radio- og fjernsynsvirksomheden, som de er nedfældet i lovgivningen, og som de fremgår f. eks. af regelmæssige debatter i tinget. Det følger naturligt af